

1. FEJEZET

AZ ORGYILKOS

Merrick Marius nyilat tett a kis számszeríjra, majd a köpönyege ráncai közé csúsztatta a fegyvert. Füsthez hasonlatos felhőfátyol úszott a vékony holdsarló elé, és sötétségbe burkolta a Központi téren megbúvó férfit. A leselkedő végigpászta az ütött-kopott épületekkel körülvett utcákat, de nem látott semmiféle gyanús mozgást. Ezen a kései órán kihaltak túnt a város.

Meglehet, hogy Ratibor patkányfészek – gondolta –, de itt legálább könnyen megy a munka.

A nemzetelvűek legutóbbi győzelmét követően némileg javultak a viszonyok. A birodalmiak elkotródtak, és ezzel együtt a rendszeres őrzékek is szüneteltek. A városnak egy valamirevaló rendőrfőnöke sem akadt, mivel az új polgármester nem akarta harcedzett fogdmegek vagy zsoldosok felbérlésével betartatni az úgynevezett törvényeket. Ehelyett boltosokat, cipészeket és tehenészeket alkalmazott a feladatra. Merrick szerint rosszul döntött, de ilyen és ehhez hasonló hibákra számított a tapasztalatlan nemesasszonytól. Persze nem mintha panaszkodott volna. Igazából hálás volt a segítségért.

A fenti ballépést leszámítva csodálta Arista Essendon tevékenységét. Melengárban a nő öccse, Alrik király uralkodott, és a hajadon hercegnő nem sok hatalmat tudhatott a kezében. Ratiborba érkezve azonban forradalmat szított, és az életben maradt parasztok hálából átnyújtották neki a város kulcsát. Idegen, királyi vére ellenére még meg is köszönték neki, hogy uralkodik felettük. *Zseniális!* Merrick maga sem csinálhatta volna jobban.

Félmosoly terült szét a férfi ajkán, miközben az utca túloldaláról figyelte a nőt. A városháza második emeleti ablakában még ezen a késői órán is gyertya égett. A függöny mögött megmozdult az asszony sziluettje: a női polgármester felállt az asztaltól, és a szoba közepére lépett.

Most már nincs sok hátra... – gondolta a férfi.

Fogást váltott a fegyveren. A fél méter hosszú, és még annál is rövidebb fesztávú lőfegyver korántsem rendelkezett a hagyományos számszeríj átütő erejével, ám a feladatra megfelelt. A célpont nem viselt páncélt, és egyébként sem a lőerő számított első-sorban. Merrick vendeni himlővel kente be a szakállas acélhegyet. Az orgyilkosok által kevésbé kedvelt mérreg nem ölt gyorsan, és nem is bénította meg az áldozatot. Előbb-utóbb biztos halált okozott, de a hivatásos Merrick sokallta a haláltusa időtartamát. Ilyen mérget még sohasem használt azelőtt, és csak nemrégiben ismerte meg egyik legfontosabb tulajdonságát: a vendeni himlőn tudniillik nem fogott a varázslat. Merrick biztos forrásból hallotta, hogy a vendeni himlő ellen még a legerősebb varázsigék és ráolvasások is haszontalannak bizonyulnak. A célszemély kilétét tekintve ez alapvető fontosságú szempont volt.

Valaki belépett Arista szobájába, és a nő hirtelen leült. Merrick úgy vélte, a polgármester érdekes híreket kapott, és már éppen át akart kelni az utca túloldalára, hogy az ablaknál hallgatózzon, amikor a háta mögött kitérült az ivó ajtaja. Kilépett rajta két

törzsvendég, és ingadozó járásukból, meg rekedt társalgásukból kitűnt, hogy a kelletténél többet vedeltek.

– Nestor, ki az ott az oszlop mellett? – kérdezte az egyikük, és Merrick irányába mutatott. A színében és formájában is számó-cára hasonlító orrú, kövér emberke hunyorgott a félhomályban, és közelebb tántorgott.

– Honnét tuggyam? – kérdezett vissza a másik, egy sovány fickó. A bajszán még ott csillogott a sörhab.

– Micsinál itt ilyen későn?

– Honnét tuggyam ezt is, te féreg?

– Há' kérdezd meg!

A magasabbik lépett egyet előre.

– Micsinál itt, uram? Tartsa az oszlopot, nehogy kidűljön a veranda? – Nestor horkantva felnevetett, aztán két kezével a térdére támaszkodva összegörnyedt a kacagástól.

– Igazából – felelte Merrick olyan komoly hangon, hogy szinte már fenyegetőnek tetszett –, arra várok, hogy a falu bolondja címet adományozhassam annak, aki a legostobább kérdéssel fordul hozzám. Gratulálok, te nyertél!

A sovány fickó vállon veregette a barátját.

– Na látod? Egész éjca az bizongatom neked, milyen vicces legény vagyok, de még eccer se neveltél. Most meg új munkát kapok... biztos jobban fizet, mint a tiéd!

– Na persze, igazi vásári neveltető vagy! – felelte a barátja, miközben ketten eltántorogtak az éjszakába. – Jelentkezned kéne a színházba! A *Trónbitorlókat* viszik színyre a polgármester kedvéért. Ha maj' a színpadon látlak; na, akkor maj' nevetek!

Merrick kedve még jobban elkomorult. Sok évvel azelőtt már látta a darabot. Bár a két tolvaj nevét megváltoztatták a színdarabban, biztosra vette, hogy Royce Melbornról és Hadrian Blackwaterről mintázták őket. Egykor a legjobb barátjának tudhatta

Royce-ot, amikor még mindketten a Gyémánt orgyilkosaiként dolgoztak. A barátságuk azonban tizenhét évvel azelőtt, egy meleg nyári napon megszakadt, amikor Royce megölte Jade-et.

Habár Merrick maga nem volt jelen a gyilkosságnál, számtalanszor elképzelte, hogyan történt. Azelőtt esett, hogy Royce szert tett volna fehér tőrére. Akkoriban még két hajlított pengéjű, fekete markolatú kharollal dolgozott. Jól ismerte egykori barátja munkamódszerét ahhoz, hogy lássa maga előtt, amint a két pengével egyszerre, némán átszúrja a nőt. Merricket nem érdekelte, hogy valaki felültette Royce-ot, még az sem, hogy a gyilkos nem ismerte áldozata személyazonosságát. Csak annyi számított, hogy a szeretett nő meghalt, és hogy a legjobb barátja okozta a halálát.

Csaknem két évtized telt el azóta, de Jade és Royce esete még mindig nem hagyta nyugodni. Nem tudott egyikre gondolni a másik nélkül, és képtelen volt feledni. A szeretet és a gyűlölet örökre összeforrt, kibogozhatatlan csomóvá gabalyodott a bensőjében.

Hirtelen zajok és kiáltások hallatszottak Arista hivatalából, és Merrick figyelme visszatért a jelenbe. Kibiztosította a fegyverét, aztán átkelt az utcán.

– Fenség! – lépett be egy katona a polgármester hivatalába. A kócos hajú és karikás szemű Arista felnézett rendetlen asztaláról, és végigmérte a látogatóját. Az össze nem illő vértetben feszítő férfi arca leplezetlen ingerültségről árulkodott.

Ez az egész nem kezdődik valami jól – gondolta az újdonsült polgármester.

– Értem küldettél – jelentette ki a katona alig titkolt méltatlankodással a hangjában.

– Igen, Renquist – felelte a hercegnő, amikor végre eszébe jutott a férfi neve. Az elmúlt két napban alig aludt valamit, és egyre nehezebben tudott összpontosítani. – Azért hívatlak...

– Hercegnő, nem hívathatsz csak úgy! Van egy hadseregem, és mellesleg meg kell nyernem ezt a háborút. Nincs időm csevegni!

– Csevegni? Nem hívatlak volna, ha nem igen fontos üggyről lenne szó.

Renquist a szemét forgatta.

– Azt akarom, hogy vidd ki a seregedet a városból!

– Micsoda? – hüledezett a férfi.

– Nincs más megoldás. Az embereid túl nagy felfordulást okoznak. Naponta kapok jelentéseket arról, hogy a katonák zargatják a kereskedőket és tönkreteszik a tulajdonukat. Az egyik emberedet még erőszakkal is megvádolták. El kell vinned innen a sereget valahová, ahol megfékezheted őket.

– A katonáim az életüket kockáztatták, hogy legyőzzék a birodalmiakat. A legkevesebb, amit ez a tetves város megtehet, az, hogy eteti és elszállásoltatja őket! Te meg azt mondod, vegyem el a tetőt a fejük fölül?

– A kalmárok és gazdák nem képesek tovább etetni őket – magyarázta Arista. – Amikor a birodalmiak átvették a város irányítását, lefoglalták az összes készletet, az esők és a háborúk pedig elvitték az idei termés nagy részét. A városnak anynyi tartaléka sincs, hogy a saját polgárainak jusson, hát még egy hadseregnek! A nyakunkon az ős, és hűl az idő. Ez a nép azt sem tudja, miként élheti túl a telet. Nem tudnak gondoskodni magukról úgy, hogy közben egy ezerfős sereg fosztogatja az üzleteiket és a tanyáikat. Hálásak vagyunk a város visszafoglalásában nyújtott segítségért, de a katonák jelenléte éppen azt a szabadságot veszélyezteti, amiért az életüket kockáztatták. Menniük kell!

– Ha táborokba kényszerítem őket, ahol nincs elég élelem és a sátorlapon át a fejükre csöpög az eső, a fele hadsereg dezertál. Már így is sokan arról beszélnek, hogy hazatérnek az aratásra. Talán mondanom sem kell, hogy ha ez a had feloszlik, a birodalom visszafoglalja a várost.

A polgármesternő megrázta a fejét.

– A Degan Gaunt vezette nemzetelvű sereg hónapokig tengődött hasonló körülmények között, de ez nem jelentett nekik gondot. A katonáid túlzottan önelégültek lettek itt Ratiborban. Talán ideje volna továbbállnotok Aquesta felé.

Renquist összerezett.

– Gaunt elfogása megnehezítette Aquesta bevételeit. Időre van szükségem, hogy összeszedjem a felderítők jelentéseit, meg hát a delgosi erősítésre és ellátmányra várok. A főváros elfoglalása nem fog olyan könnyen menni, mint Vernes vagy Ratibor ostroma. A birodalmiak az utolsó vérig küzdenek majd, hogy megvédjék a császárnőjüket. Nem: várunk, amíg fel nem vértezzük magunkat!

– Hát várjatok, de ne itt! – felelte a nő keményen.

– Na és ha nem engedelmeskedem? – szűkült össze a hadvezér szeme.

Arista letette a kezében tartott pergameneket, de egy szót sem szólt.

– Az én seregem foglalta el ezt a várost – dacolt a katona. – Te csakis azért lehetsz Ratibor élén, mert én megengedem. Nekem nem parancsolsz. Itt nem bírsz hercegnői hatalommal, és én nem vagyok a vazallusod! Csak az embereimnek tartozom felelősséggel, a városnak nem, neked meg még annyira sem!

Arista lassan felállt az asztaltól.

– Én vagyok a város polgármestere – kezdte, és hangja egyre erősebb tekintéllyel zengett. – Az emberek jóvoltából kerültem

a település élére. Továbbá, a nép megválasztott egész Rhenydd intézőjének és megbízott helytartójának. Te és a sereged az én engedélyemmel tartózkodtok a városban!

– De hát Melengár hercegnője vagy! *Én* legalább tényleg Rhenyddben születtem!

– Az irányomban táplált személyes érzelmeidtől függetlenül tisztelni fogod a hivatalomat, és azt teszed, amit mondok!

– Na és ha nem? – kérdezte Renquist fagyosan.

A férfi válasza nem lepte meg Aristát. Renquist, a zsoldos és feltörekvő parancsnok annak idején Urith király alatt szolgált, majd a birodalmi hadba került, mielőtt Kilnár elesténél csatlakozott volna a nemzetelvíűekhez. Amikor Gauntnak nyoma veszett, kinevezték főparancsnoknak, és ilyenformán sokkal magasabb rangra jutott, mint amit valaha is remélhetett. Most, hogy ráébredt valódi hatalmára, megtalálta a hangját. Arista legelőször bízott benne, hogy a katonát ugyanaz a lelkesedés fűti majd, mint Emeryt, de Renquist sajnos nem volt nemeslelkű közember. Ha nem néz a fickó körmére most azonnal, könnyedén katonai pucssal találhatja szemben magát.

– Ez a város nemrégén szabadult fel egy zsarnok alól, nem engedem, hogy újabb önkényúr tiporja meg. Ha nem engedelmeskedsz nekem, leváltalak a katonaság éléről!

– És azt miként tervezed végrehajtani?

Arista halványan elmosolyodott.

– Gondolkozz csak... Biztosan magadtól is rájössz.

Renquist csak bámult rá, majd a szeme elkerekedett a felismeréstől, és a rettegés árnya suhant át az arcán.

– Bizony – duruzsolta neki a polgármester –, a pletykák igazak. Most pedig vidd a seregedet a városomból, mielőtt kénytelen leszek bizonyosságát adni a híreszteléseknek! Egy napot kapsz. A felderítők találtak egy alkalmas völgyet északra. Azt

javaslom, táborozz le a folyó és az út találkozásánál! Az elég messze lesz, hogy többé ne legyen gondunk az embereiddel. Ráadásul, ha elindultok észak felé, a katonák legalább úgy érzik, hogy végre Aquesta ostromára tartanak, ami javítja a közhangulatot.

– Ne adj tanácsot hadvezetésből! – vakkantotta a hadvezér, már korántsem olyan magabiztosan, mint azelőtt.

– Bocsáss meg – hajtotta meg a fejét a hercegnő. – Csak egy javaslattal éltem. A város elhagyására adott parancs azonban korántsem tanács. További szép estét!

Renquist habozott, mellkasa zihált, kezét ökölbe szorította.

– Azt mondtam, további szép estét, uram!

A katona elmormolt egy szitkot az orra alatt, aztán az ajtót becsapva távozott.

Arista kimerülten a székébe omlott.

Miért kell mindennek ilyen nehéznek lenni?

Mindenki várt tőle valamit: ételt, menedéket, biztosítékot egy szebb jövőre. A polgárok megtalálták a reményt új vezetőjükben, de Arista hiába kereste önmagát. A gondok végtelen tengerében és az idegenek forgatagában különös módon egyedül maradt.

Az asztalra fektette a fejét, és lehunyta a szemét.

Csak néhány percet pihenek – ígérte magának. – Aztán felkelek és kitalálom, hogyan oldjam meg a gabonahiányt, és belenézek a rabokkal szembeni bánásmódot taglaló jelentésekbe.

Amióta csak polgármester lett, száz meg száz ügy vetélkedett a figyelméért, mint például az, hogy ki arathatja le a csatában elesett gazdák földjét. A csökkenő élelmiszerkészleték és kemény ősz miatt hamar megoldást kellett találnia. Ezek a gondok azonban legalább elterelték a figyelmét a saját bánatáról. Mint mindenki más a városban, Arista sem tudott szabadulni a ratibori csata emlékétől. Látható sérülés nem esett rajta – belül viselte

a sebét, éjjelente egy arcot látott maga előtt, és a szíve úgy sajgott, mintha ki akart volna szakadni a bordái közül. Úgy érezte, sebe már sohasem gyógyulhat be. Egész életére megbélyegzett marad, sohasem menekülhet a torz fogyatékoság, a kízó fájdalom elől.

Amikor végre elaludt, az Emeryről szóló, napközben kordában tartott gondolatok befurakodtak az álmai közé. A fiú úgy jelent meg neki, mint mindig, az ágya lábánál ülve, holdfény fürösztötte szép arcát. A fiatal nő légzése egyre szaporább lett, amint kedvese közelebb hajolt, hogy csókot nyomjon az ajkára. Ám Emery hirtelen megmerevedett, vércsepp csöppent a szája sarkából, mellkasából pedig kikandikált egy számszerű lövedéke. Arista megpróbált felkiáltani, de nem jött ki hang a torkán. Mindig ugyanazt álmodta, ugyanúgy, de ezúttal Emery megszólalt: *Nincs több idő* – súgta sokatmondón és sürgetően. – *Most már minden rajtad áll.*

Arista ajka küszködve kérdést formált, amikor...

– Fenség. – Egy kéz lágyan megrázta a vállát.

Arista kinyitotta a szemét, és megpillantotta Orrin Flatlyt. A városi írnok, aki egykor a Központi tér zendülőinek megbüntetéséért felelt, maga ajánlkozott a polgármester titkárának posztjára. Hűvössége és hatékonysága megijesztette Aristát, de végül rájött, nem bűn az, ha valaki jól végzi a munkáját. Az idő igazolta a döntését, és a férfi hűséges, szorgalmas szolgának bizonyult. Ám még így is megzavarta Arista lelki nyugalmát, hogy felriadva Flatly kifejezéstelen lárvaarcával találta szemközt magát.

– Mi az? – kérdezte a szemét dörzsölve, és a könnyeket keresve, amiknek az arcát kellett volna öntözni.

– Valaki látni kíván, úrnőm. Mondtam neki, hogy elfoglalt vagy, de tántoríthatatlan. Különösen... – Orrin nyugtalanul feszengett. – Különösen erősen győzködött.

– Ki az?

– Nem hajlandó megadni a nevét, de elmondása szerint régről ismeritek egymást, és azt állítja, az ügy mindennél fontosabb. Ragaszkodik hozzá, hogy azonnal beszélhessen veled.

– Rendben – bólintott Arista álmosan. – Adj egy percet, aztán küldd be!

Orrin távozott, és amint kilépett az ajtón, Arista kisimította a ruháját, hogy legalább részben elfogadható megjelenést kölcsönözzön magának. Már régen a közemberek életét élte, és igényessége egyre visszataszítóbb mélységekbe csúszott. Megnézte a haját a tükörben, és azon tűnődött, hová tűnt Melengár hercegnője, és vajon visszatér-e még valaha.

Miközben így vizsgálgatta magát, kinyílt az ajtó.

– Miben segíthe...?

Ezrahaddon állt az ajtónyílásban, a szokásos, meghatározhatatlan színű köntösben. Mint mindig, karját most is a redők közé rejtette. Szakálla mintha hosszabbra nőtt volna, és sötét hajába ősz csíkok vegyültek, amitől öregebbnek tűnt, mint ahogyan Arista emlékeiben élt. Egy réges-régi reggelen, a Nidwalden partján látta utoljára a varázslót.

– Mit keresel te itt? – szegezte neki a kérdést, és meleg hangszíne fagyosra váltott.

– Én is örülök a viszontlátásnak, fenség.

Miután beeresztette a mágust, Orrin nyitva hagyta az ajtószárnyakat. Most Ezrahaddon egyetlen pillantására bezárultak.

– Látom, egyre jobban boldogulsz a kezed nélkül – biccentett Arista.

– Igyekszik az ember – felelte Ezrahaddon, és helyet foglalt a hercegnővel szemben.

– Nem adtam rá engedélyt, hogy leülj.

– Nem is kértem.

Arista saját széke a lábszárának ütközött, és ő kénytelen-kelletlen behuppant.

– Ezt meg miként csinálod, kézmozdulatok vagy varázsigék nélkül? – tudakolta a nő, mert a kíváncsisága felülkerekedett az óvatosságán.

– Nincs több lecke. Vagy már elfelejtetted, hogy mit mondtál nekem a legutóbbi találkozásunkkor?

Arista összeszedte magát.

– Nem. És arra is emlékszem, világosan meghagytam, hogy nem akarlak többet látni.

– Persze, persze, hogyne. Most mégis a segítségem kell, hogy megtaláljam az örökösöt.

– Már megint szem elől veszítetted?

Ezrahaddon ügyet sem vetett a sértésre.

– Egy egyszerű keresővarázslattal a nyomára bukkanhatunk.

– Nem érdekelnek a gyermeteg játékaid! Egy egész várost viszek a hátamon.

– Most azonnal kell elvégeznünk a varázslatot. Itt is jó lesz. Erős a sejtésem, az örökös merrefelé járhat, de szorít az idő, és nem futatok rossz irányba. Tedd szabaddá az asztalod, és kezdhetjük!

– Semmi ilyesmit nem teszek!

– Arista, tudod, hogy egyedül nem vagyok rá képes. Segítened kell!

A hercegnő haragosan meredt a varázslóra.

– Erre azelőtt kellett volna gondolnod, hogy cselszövéseddel elérted atyám halálát. Tudod, leginkább mit kellene tennem? Elrendelni a kivégzésedet!

– Nem érted? Ez most fontos! Több ezer emberélet múlik rajta. Több van itt kockán, mint száz király vagy ezer atya halála. Nem csak te szenvedsz. Szerinted én élveztem, hogy ezer évig rohadtam a börtönömben? Igen, felhasználtalak téged és az apá-

dat, hogy kiszabaduljak. Így hozta a szükség, hisz amit védelemzek, bárki élő embernél fontosabb. Na, elég legyen ebből az ostobaságból! Kifutunk az időből.

– Úgy örülök, hogy nem segíthetek – nézett rá fanyar mosollyal a nő. – Az apámat nem hozhatom vissza, és azt is tudom, hogy soha nem lennék képes végezni veled. Persze azt sem hagyánád, hogy újra bebörtönözzenek. Ám most mégis valódi ajándékkal jöttél: a lehetőséggel, hogy megfizessek mindazért, amit elvettél tőlem!

Ezrahaddon felsóhajtott és megrázta a fejét.

– Nem gyűlölsz igazán, Arista. A büntudat az, ami kínoz. A bizonyosság, hogy neked ugyanannyi közöd volt az apád halálához, mint nekem. De az egyház a hibás. Ők rendezték úgy, hogy elszökhessem, és az örököshöz vezessek őket. Odacsaltak téged Gutáriához, mert bizonyosra vették, hogy felhasználom az ismeretségünket.

– Takarodj! – ugrott talpra elvörösödve Arista. – Orrin! Örök!

Az írnok az ajtóhoz iszkolt, és résnyire kinyitotta, de Ezrahaddon ijesztő pillantását látva visszazárta.

– Fenség, hozok segítséget! – hallatszott odakintről a férfi remegő hangja.

– Meg kell bocsátanod magadnak, Arista!

– *Takarodj!* – rikoltotta a nő, majd karjának egyetlen csapására az ajtó olyan erővel csapódott ki, hogy csaknem leesett a zsanérjairól.

Ezrahaddon felkelt, és elindult a kijárat felé, de mielőtt kilépett, még hozzátette:

– Fel kell ismerned, hogy nem te okoztad az apád halálát, ahogyan én sem.

Miután kiment, Arista becsapta az ajtót, és hátát az ajtószárnyaknak vetve a padlóra csúszott. Sikoltozni lett volna kedve,

azt kiáltani, hogy „*Nem az én hibám volt!*” Persze jól tudta, hogy mindez hazugság volna. Az apja halála óta eltelt időben elrejtőzött az igazság elől, de nem rejtőzködhetett tovább. Neheze érett beismerni, de Ezrahaddon igazat beszélt.

A mágus eközben kilépett a városházáról, egyenesen Ratibor Központi terének sötétjébe. Körülnézett, és felsóhajtott. Őszintén kedvelte Aristát. Bárcsak minden részletet megoszthatott volna vele, de hát már így is túl sokat kockáztatott. Annak ellenére, hogy kiszabadult Gutáriából, tartott tőle, hogy az egyház még mindig kihallgatja a beszélgetéseit – persze nem minden egyes szót, mint amikor lakat alatt tartották, de azért Mawyndule képességeit ismerve, messziről is hallgatózhatott. Ezért a varázsló úgy sejtette, minden kiejtett szó veszélyes. Elég egy nyelvbtlás, egy név akaratlan említése, és minden elromolhat.

Vészesen fogyott az idő, de legalább annyi bizonyossá vált, hogy Arista *tényleg* szenzárrá érett. Ezrahaddon elvetette a magot, és a talaj termékenynek mutatkozott. Már a ratibori csata reggelén is gyanította a nő különleges képességeit, amikor Hadrian szerint az esőnek *a tervek szerint* nem is kellett elállnia. Úgy vélte, Arista gombolyította a varázst, ami lényegében győzelemhez segítette a nemzetelvéket. Azóta persze ő is hallotta az új polgármester *természetellenes képességeiről* szóló pletykákat, de személyesen csak akkor győződött meg az igazukról, amikor a nő kezének egyetlen egyszerű mozdulatával megtörte az ajtót záró bűbájt. Arista végre megértette a Művészet lényegét.

Arcadiuson és Ezrahaddonon kívül nem maradt más varázsló az emberek között, és ők ketten is csupán a mesterség szánalmas képviselői voltak. Az Arcadius-féle vén sarlatánokra a szenzárok

egy elf szóval utaltak. *Faquin*-nek nevezték őket, amivel a legügyetlenebb, a tudást tehetség nélkül használó varázslókat jelelték. A *faquinok* megragadtak az anyagalapú alkímiánál, és sohasem léptek tovább a Művészet valódi, kinetikus szintjére.

Ezrahaddon magát sem tartotta sokkal többre varázslótársánál. Két keze nélkül a mágia dolgában is ugyanolyan nyomoréknak számított, mint az életben. Most azonban, hogy Arista csillaga felfelé ívelt a varázslás egén, az emberiségnek újra igazi művésze született. Tanítványa tudása egyelőre gyerekcipőben járt, de idővel hatalma megsokszorozódik majd. Egy napon pedig bármilyen királynál, császárnál, harcosnál vagy papnál erősebbé válik.

A tudat, hogy a nő az egész emberiséget leigázhatja, persze cseppet sem nyugtatta meg Ezrahaddont. A Régi Birodalom idején léteztek védelmi biztosítékok. A szenzár tanács örködött a Művészet gyakorlói fölött, és gondoskodott róla, hogy a tudás csak megfelelő kezekbe kerüljön. Mostanra a szenzárok mind eltűntek. A többi varázsló, testvérei és a kisebb rangú mágusok egyaránt az enyészeté lettek. És az ő megcsönkítésével az egyház úgy hitte, végleg megszabadította a világot a szenzárveszélytől. Most azonban visszatért a Művészet egy igaz képviselője, és Ezrahaddon bizonyosra vette, hogy nincs emberfia, aki tisztában volna a hercegő által hordozott fenyegetéssel.

Ezrahaddonnak mégis szüksége volt a nőre, és Arista egyelőre nem sejtette, ám neki is szüksége volt a mágusra. Ezrahaddon elmesélhette volna neki, honnan ered a Művészet, és miként kezdték el használni az emberek. A szenzárok őrizték, továbbörökítették és védelmezték a tudást. Olyan titkokat tartottak lakat alatt, amelyek megóvhatják az emberiséget az *Uli Vermar* leáldozásának idején.

Amikor a varázsló akkor régen megtudta az igazságot, megkönnyebbült: nem ő kapta feladatul, hogy szembenézzen a végső

időkkel, hiszen a végnapok még több száz esztendeig várattak magukra. A kegyetlen sors azonban úgy hozta, hogy Gutária időtlen kazamatáiban töltött rabsága kíméletlenül közel hozta a pillanatot. Ami egykor a messihi jövőt jelentette, mostanra már csak néhány hónap távlatába helyeződött. Ezrahaddon keserűen felkacagott, és a tér közepére sétált, ahol leült gondolkodni.

Milyen ködös, milyen gyenge tervvel érkezett, de legalább minden részlet a helyén volt. Aristának kellett egy kis idő, hogy visszanyerje az uralmat az érzelmi felett, és akkor mindent más színben lát majd. Hadrian már felfogta, hogy ő az Örökös testőre, ráadásul érdemesnek bizonyult az örökségre. Aztán ott volt az örökös, aki fura választásnak tűnt, de valahogy mégis tökéletesen illeszkedett a képbe.

Igen – határozta el magát. – Minden rendben lesz. A dolgok végül majd jóra fordulnak. Yolrik legalábbis mindig ezt mondogatta.

Yolrik, mindőjük közül a legbölcsebb, szenvedélyesen hitt a világ öngyógyító erejében. Ezrahaddon az Óbirodalom bukásakor attól félt a legjobban, hogy öreg tanítója Venlinnel szövetkezik. A tény, hogy a császár leszármazottja még mindig életben van, azt jelentette, mestere nem segédkezett a pátriárkának rábukkanni a császár fiára, amikor a birodalmi sarj elrejtőzött a világ elől. Ezrahaddon engedélyezett magának egy aprócska vigyort. Hiányzott neki a vén Yolrik. Mostanra már bizonyosan halott. Már akkor is ősöreg matuzsálemnek számított, amikor Ezrahaddon még kisfiúként szaladgált a talárja körül.

A varázsló kinyújtóztatta a lábát, és megpróbálta kiüríteni az elméjét. Pihennie kellett volna, de a pihenés már évszázadok óta kerülte. A nyugalmat csak a tiszta lelkiismeretűek élvezhették, és neki már túl sok ártatlan vér tapadt a kezéhez. Túl sok ember adta az életét ahhoz, hogy épp most bukjon el.

Yolrik emlékezete ajtót nyitott a múltba, és a nyíláson át rég eltávozott arcok bukkantak fel: a családja, a barátai, az asszony, akit feleségül kérni remélt. Mintha a bukást megelőző egész élete csupán álom lett volna, de talán éppen újabb napjait álmodta, talán benneragadt egy rémálomban, és nem menekülhetett. Vajon egy napon felébred, és a palotában találja magát, Nevrikkel, Jerish-sel és szeretett Elinyájával?

Lehetséges, hogy a nő valamiképpen túlélte a város pusztulását?

Hinni akart benne, akármilyen valószínűtlennek is tűnt az egész. Megelégedéssel töltötte el az ábránd, hogy kedvese végül valahogyan megmenekült, de még ez a gondolat sem nyugtatta meg véglegesen.

Na és ha elhitte, amiket később hallott rólam? Ha megcsalatava érezte magát, és hozzáment valaki máshoz? Vajon öregen, az irántam érzett gyűlölettől kínozva halt meg?

Nem volt szabad ilyen gondolatokat táplálnia. Nem hazudott Aristának: a meghozott áldozatok elenyésztek a célhoz képest. Aludnia kellett volna. Felállt, és visszaindult az ivó felé. Felhő takarta el a holdat, és a téren minden fény elenyészett. Ebben a pillanatban Ezrahaddon szúrást érzett a hátában. Kínjában felkiáltott, és térdre esett. A hátához kapott, és érezte, hogy egyre jobban átnedvesedő köntöse a testéhez tapad.

Vérzek...

– Venderia – suttozta, és a ruha azonnal felragyogott, kivilágítva az egész teret. Sugárzó fényénél a mágus megpillantott egy sötét köpönyegbe burkolózó alakot. Először azt hitte, Royce az. Ugyanazzal a nemtörődöm testtartással állt ott, de ez az ismeretlen valahogyan magasabbnak és szélesebbnek tűnt.

Ezrahaddon elmorzsolta egy átkot a foga között, és a veranda tetejét tartó négy oszlop szilánkokra szakadt a férfi feje fölött. Az

idegen éppen akkor lépett ki a nehéz tető alól, amikor az leszakadt, és a becsapódás épp hogy csak meglobogtatta a köpenyét.

Verejtékező arccal és éles fájdalommal a hátában Ezrahaddon feltápáskodott, hogy szembeforduljon a támadójával, aki kényelmes tempóban elindult felé. A varázsló összpontosított. Újra megszólalt, és a tér homokjából forgószél kerekedett, aztán egyenesen a férfi felé haladt. Elnyelte a fickót, és az alak lánggra lobbant. A mágus érezte a tűz pokoli forróságát, miközben a lángoszlop egyre dagadt, és sárga fénybe burkolta a teret. A közepén a férfit kék lángnyelvek nyaldosták, de amikor a tűz elült, támadója sértetlenül folytatta az útját.

Odaért a varázslóhoz, és kíváncsian tekintett rá, ahogyan egy gyermek tanulmányoz valami különös bogarat, amit éppen eltaposni készül. Némán előhúzott egy ezüst amulettet az ingéből, és felmutatta neki.

– Felismered? – tudakolta. – Állítólag te készítetted. Attól tartok, az örökösnek többé már nem lesz rá szüksége.

Ezrahaddonnak a lélegzete is elállt.

– Ha volna kezed, letéphetnéd a nyakamból. Akkor lennék csak bajban, nem igaz?

A leomlott tető robaja és a fényár sok embert felébresztett a környező házakban. Gyertyák gyúltak az ablakokban, és kitérültek a térre vezető ajtók.

– A régensek azt üzenik, hogy többé nem tartanak igényt a szolgálataidra – mosolygott fagyosan a köpönyeges. Aztán egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt a sötét utcák útvesztőjében.

Ezrahaddon nem értette. A hátába fúródott lövedék nem tűnt halálosnak. Könnyedén lélegzett, tehát elkerülte a tüdejét, és még csak meg sem közelítette a szívét. Vérzett, az igaz, de nem erősen. A fájdalom egyre terjedt, mélyen a testébe hatolt, de még érezte a lábát, és biztosra vette, hogy képes lesz felállni.

Miért hagyott életben? Miért...? Méreg!

Minden figyelmét összeszedve varázsénekebe fogott. Nem használt. Csonka karját lóbálva erősebb bűbájt próbált szőni. Nem segített. Most már a mérget is érezte, amint szétáradt a hátában. Kéz nélkül mit sem tehetett ellene. Akárki is volt ez a köpönyeges, értette a dolgát.

Ezrahaddon visszatekintett a városházára. Nem halhatott meg... még nem!

Az utcáról beszüremelő lárma felkeltette Arista figyelmét. Még akkor is hátát a hivatal ajtajának vetve ült, amikor a kiáltások felhangzottak odakint. Nem értette pontosan, mi történik, de a *haldoklik* szót meghallva talpra ugrott.

Az épületből kiérve kisebbfajta tömeget talált a lépcsőjén. Középen fura fény hullámozott, mintha a hold egy darabkája lezuhant volna a Központi térre. Közelebb lépve megpillantotta a varázslót is. A fény Ezrahaddon köntöséből áradt, és egyre erősödött, majd elhalványult, végül újra felragyogott, az aggastyán erőltetett lélegzetvételének ritmusára. A derengés megvilágította a vértócsát. A varázsló a hátán feküdt, mellette nyíl. Arca kísérteties fehérséget öltött, ajkai sötétkékre színeződtek. Felhúzott ruhauja látni engedte két csuklója húsos csonkját.

– Mi történt itt? – kérdezte parancsolón a nő.

– Nem tudjuk, fenség – felelte valaki a tömegeből. – Téged kéretett.

– Hívjátok Doktor Gernadot! – parancsolta Arista, és letérdelt a haldokló mellé, majd gondosan lehúzta a köntös ujját.

– Túl késő – suttogta Ezrahaddon, és a tekintetét tanítványa szemébe fúrta. – Nem segíthetsz rajtam... megmérgezték...

Arista, figyelj... nincs időnk... – A szavak sietősen hagyták el az ajkát, és közben levegőért kapkodott. Arcán kétségbeesett elhátározás ült, mint a fuldoklónak, aki kapaszkodót keres. – Vedd át a terhemet... Találd meg... – Tétovázott, és szemével a köré gyűlt tömeget fürkészte. Intett a nőnek, hogy hajoljon közelebb.

Amikor Arista a férfi szájához tette a fülét, a mágus folytatta: – Találd meg az örökös... vidd magaddal... nélküle semmi sem sikerülhet. – Köhögött és levegőért küszködött. – Találd meg Gylindora kürtjét... Csak az örökös találhatja meg... amit eltemettek Novronnal Percepliquisben... – Újabb szaggatott lélegzetet vett. – Siess! Téli víz idejére az *Uli Vermar* véget ér... – Újabb lélegzetvétel. – Jönni fognak... a kürt nélkül mindenki odavész... – Újabb lélegzetvétel. – Most már csak te tudsz róla... Csak te mentheted meg... Pátriárka... ugyanaz... – Nem jött több lélegzetvétel. Nem hangzott el több szó. A köntös lüktető ragyogása elhalványult, és a térre sötétség borult.

Arista figyelte a rossz szagú, mézsfehér füstöt, ami a megperzselt, szőke hajtincsből szállt felfelé. Hivatalában sem szellő, sem huzat nem járt, a füst mégis tévedhetetlenül északi irányba tekergett, majd a kőfalba ütközve eltűnt.

A keresővarázslathoz el kellett égetni a keresett személy tés-tének egy darabját. Leggyakrabban a hajra esett a választás, de a körömnyesedék vagy bőrdarabkák ugyanúgy eredményt hoztak. Ezrahaddon halálának másnapján Arista a nemzetelviűek elveszett vezérének személyes holmijáért küldetett. Parker odaadta Degan Gaunt lehasznált, sáros csizmáját, egy rongyos inget és egy gyapjúköpenyt. A csizmát semmire sem tudta használni, de az ing és köpeny sokféle kincset tartogatott. Az anyag felszínét

megkaparva több tucatnyi szőke hajszálat és több száz bőrdarabkát talált, amelyeket gondosan összegyűjtött egy bársonyerszénybe. Akkor még meggyőzte magát, hogy csupán arra kíváncsi, működik-e a varázslat. Amikor fennhangon elkezdte a ráolvasást, nem állt szándékában a végeredmény szerint cselekedni. Most azonban már nem tudta olyan biztosan, mitévő legyen.

Ezrahaddon számára az örökös jelentett mindent. Mióta kiszabadult Gutáriából, egész életét a császár leszármazottjának fellelésére tette fel, Avemparthában még Aristát is kényszerítette, hogy segédkezzen neki az örökös és testőrét azonosító varázslatban. A testőrben azonnal felismerte Hadriant, de az örökös ábrázatát még sohasem látta. A középkorú, szőke férfi képe mindössze egy arc volt a sok közül, egészen a Ratibori csatáig, amikor Degan Gauntot, a nemzetelvéiek vezérét ismerte fel benne. Nem tűnt kétségesnek, hogy az Új Birodalom áll Gaunt eltűnése mögött, és a varázslat megmondta: néhány napi járóföldre onnan, északra őrizték, és a füst színéből ítélve még életben találhatta. Arista merőn nézte a falat, ahol a füst semmivé lett.

– Őrülség! – mondta hangosan az üres helyiségnek. *Nem indulhatok az örökös keresésére. A birodalmiak tartják fogva, akik ott helyben végeznének velem. Mellesleg itt van rám szükség. Miért érdekelnének engem Ezrahaddon kényszerképzetei?*

Ha akarta volna, már Rhenydd királynőjévé koronáztathatja magát, és a polgárok szívesen fogadták volna. Örökké uralkodhatna egy Melengárnál is nagyobb királyság felett, jólétben és megbecsülésben. Halála után pedig nevét történetek és dalok, arcát szobrok és metszetek őriznék.

Pillantása az asztal sarkára tett, szépen összehajtogatott kötörsre tévedt. Ezrahaddon temetése után megkapta a ruhát, ami a varázsló egyetlen földi tulajdonát képezte. Mindenét odaadta a küldetés sikeréért, és kilencszáz év elteltével anélkül halt meg,

hogy bevégezte volna a feladatát. Aristát nem hagyta nyugodni a kérdés, milyen küldetésről is lehet szó pontosan. Az ezer évvel ezelőtt élt császár leszármazottja iránti hűség nem hajthatta ilyen erővel a varázslót. Nem álltak össze a részletek.

„Jönni fognak.”

Mit értett ezalatt? Kik jönnek?

„A kürt nélkül mindenki odavész.”

Mindenki? Ki az a mindenki? Biztosan nem úgy értette, hogy mindenki – vagy mégis? Talán csak félrebeszélte. A haldoklók gyakran félrebeszélnek, nem?

Visszaemlékezett a férfi tiszta, figyelmes tekintetére. Úgy küzdött, akár... *Emery.* „*Nincs több idő. Most már minden rajtad áll.*”

„*Most már csak te tudsz róla... Csak te mentheted meg...*”

Amikor Ezrahaddon kimondta ezeket a szavakat, nem is figyelt oda igazán, de most beférkőztek a fülébe. Nem hessegethette el a tényt, hogy a varázsló az utolsó lélegzetével átadta neki az ezer éve hordozott titkokat. Úgy érezte, mintha felbecsülhetetlen értékű, szikrázó ékkövekkel ajándékozta volna meg, de az ő tudása nélkül azok csak fénytelen kavicsok volnának. Bár nem tudta kibogozni, mit is akarhatott mondani Ezrahaddon, mégsem vehette félvállról a feladatot. Kénytelen volt elhagyni a várost. Amikor megtalálja Gauntot, Hadrianért küldet, és onnantól átengedi az irányítást. Hisz végül is a férfi az örökös testőre, így Gaunt legyen az ő gondja.

Arista egy zsákba dugta egyetlen tulajdonát, ami számított, a Tur Del Furban készült, gyöngyház nyelvű hajkefét. Sietve lemondó nyilatkozatot írt, és az asztalán hagyta. Az ajtógomb felé nyúlt, de megtorpant, és hátrafordult. Valahogy úgy tűnt helyesnek... szinte szükségszerűnek, ha magával viszi. Átkelt a hivatalon és a kezébe vette a vén varázsló köntösét. A tompa színű

anyag szürkén lógott a kezében. Senki sem mosta ki, mégsem látott rajta vérfoltot. Ami még meglepőbb, lyukat sem látott, ami jelezte volna a nyílvevő behatolási helyét. A nő eltűnődött ezen a talányon – a mágus még halálában is rejtélyes maradt. Felhúzza a varázslóköntöst a ruhája fölébe, és meglepődve tapasztalta, hogy tökéletesen illeszkedik, annak ellenére, hogy Ezrahaddon jó egy fejjel magasabb lehetett, mint ő. Hátat fordítva hivatalának, kimasírozott az éjszakába.

Az őszi levegő csípte az arcát. Összehúzta magán a köntöst, és feltette a csuklyát. Az anyag semmihez sem hasonlítható érzést nyújtott: Arista könnyűnek érezte, mégis csodálatosan meleg és megnyugtató viselet volt. Enyhe szalefánillatot árasztott.

Fontolgatta, hogy elvisz egy lovat az istállóból. Senki sem sajnálna tőle egy lovat, de akármerre is kellett indulnia, az úti cél nem lehetett túl messze, és különben is jót fog tenni a séta. Ezrahaddon jelezte, hogy sietni kell, de meggondolatlan dolog lett volna fejjel előre rohanni az ismeretlenbe. A séta sokkal ésszerűbb megoldásnak tűnt most, hogy kihívja maga ellen a titokzatos jövőt. Legalább lesz ideje gondolkodni. Úgy sejtette, a mágus is így utazott volna. Egyszerűen így tűnt helyesnek.

Megtöltött egy vizestömlőt a téren álló kútból, és ételt készített oda magának. A gazdák, akik tiltakoztak a hadsereg ellátmányozása ellen, mindig hagytak egy kis ajándékot a városháza lépcsőjén. Arista a nagy részét a szegényeknek adományozta, amitől csak még több étel jelent meg a lépcsőn. Magához vett néhány hengernyi sajtot, két vekni kenyeret, és számos almát, hagymát és répát. Aligha lehetett királyi lakomának nevezni, de életben tartja majd az úton.

A vállára lendítette a teli vizestömlőt, megigazította a málháját, aztán az északi kapu felé indult. Tudatához elért a lába által keltett zaj és az éjszaka hangjai. Milyen veszélyes, sőt: milyen

meggondolatlan dolog volt annak idején elhagyni Medfordot, még Royce és Hadrian társaságában is. Most, alig néhány hétre rá, magányosan vág neki a sötétségnek. Tudta, hogy útja birodalmi területen vezet, de azt remélte, ha egyedül utazik, nem kelt feltűnést.

– Fenség! – kiáltott fel meglepetten a kapuőr, amikor meglátta a közeledő Aristát.

A nő mézesmázosan elmosolyodott.

– Kinyitnád a kaput, kérlek?

– Hogyne, úrnőm, de miért? Hová indulsz?

– Sétálni – felelte ő.

A strázsa hitetlenkedve bámult rá.

– Biztos vagy benne? Úgy értem... – Átnézett a nő válla felett.

– Egyedül vagy?

Arista bólintott.

– Biztosítalak felőle, hogy minden rendben lesz.

A kapuőr tétovázott egy darabig, de aztán megadta magát, és elhúzta a gerendát. A hátát a vastag tölgykapunak vetve lassan kitérta az egyik szárnyat.

– Vigyázz magadra, úrnőm! Egy idegen járkal errefelé.

– Egy idegen?

– Naplemente után néhány órával egy fickó jött a kapuhoz, és bekérdzkedett. Egy kámzsás fickó. Láttam rajta, hogy rosszban sántikál, ezért a dolgára küldtem. Valószínűleg most is odakint vár, hogy pirkadatkor kinyissak. Kérlek, vigyázz, merre mész, fenség!

– Jólesik az aggodalmad, de nem lesz semmi baj – biztosította a hercegnő, miközben kicsusszant a nyíláson. Amikor átért, a kapu bezáródott mögötte.

Arista az úton maradt, és olyan gyorsan és halkán szedte a lábát, ahogyan csak tudta. Most, hogy végre nekivágott, a reá váró

veszélyek ellenére egészen felélénkült. Jól tette, hogy búcsú nélkül távozott Ratiborból. Ragaszkodtak volna hozzá, hogy kijelölje az utódját, és maradjon egy ideig, hogy tanácsaival segítse a hivatalba lépőt. Nem érezte szükségét lónak, de azért hibának gondolta késlekedni. Mellesleg, nem kockáztathatta, hogy egy birodalmi kém kiszagolja a tervét, és az úton őrszemeket állít az elfogására.

Bizonyos értelemben biztonságosabbnak tűnt idekinn, mint a hivatalban – senki sem tudta, merre jár, vagy éppen merrefelé tart. Ez a gondolat ugyanolyan megnyugvást adott, mint a vén varázsló köntöse. Ezrahaddon halálával a meggyőződésévé vált, hogy ő maga is célponttá lesz. Az orgyilkos elmenekült az igazságszolgáltatás elől, és nyomnak csak egy szokatlanul kisméretű számszeríjat hagyott hátra a Keletvégi téren, egy esővízes hordóban. Arista tudni vélte, hogy a gyilkos az Új Birodalom embere, aki megszabadult egy régóta tevékeny veszélyforrástól. Elvégre Ezrahaddon tanítványának mondhatta magát, és segédkezett megghiúsítani Melengár az egyház által tervezett elfoglalását, illetve a ratibori felkelés élére állt. Biztos, hogy a hatalmon lévők az ő tevékenységét sem nézték jó szemmel.

Nemsokára észrevett valami pislákoló fényt az úttól nem messze, egy szendergő tábortüzet.

Vajon a kaputól visszafordított idegen az? Lehet, hogy ő az orgyilkos?

Szemét végig a tűzön tartotta, miközben távolabb került tőle. Hamarosan megmászott egy dombot, és a magaslat azután már eltakarta. Órákkal később az izgalom is alábbhagyott, és Arista ásítózásba fogott. Még messze volt a hajnal, így hát a batyujából elővett egy takarót, és keresett egy puha zugot, ahol meghúzhatja magát.

Ilyen lehetett Ezrahaddonnak annyi éjszakán át?

Még sohasem érezte magát ennyire egyedül. A múltban Hilfred mindig árnyékként követte, de testőrének több mint két évvel azelőtt nyoma veszett, miután a teste összeégett a hercegnő szolgálatában. Ám még Hilfrednél is jobban hiányolta Royce-ot és Hadriant, a tolvajt és a veterán zsoldost. A két férfi számára bizonyosan nem jelentett többet egy tehetős pártfogónál, ám a nőnek még a legjobb barátainál is többet ért a két férfi. Elképzelte, amint Royce eltűnik a fák között, hogy átkutassa a terepet, ahogy mindig tette, amint letáboroztak valahol. De még nála is jobban szeretne volna maga mellett tudni Hadriant. Elképzelte a férfi félvigyorát, miközben azt a borzasztó ragulevest főzi. Mindig biztonságban érezte magát mellette. Visszaemlékezett, hogyan ölelte Hadrian a Borostyánfalvi-dűlőn és Ratibor csatája után a fegyvertárban. Arista ruhája teljesen átázott a sárban és Emery vérében, és a zsoldos karja biztonságosan tartotta. Sohasem érezte magát szörnyűbben, mint akkor, és senki ölelése nem esett jobban, mint Hadriané.

– Bárcsak itt volnál! – suttozta.

A hátára fordulva felpillantott a csillagokra, amelyek por-szemek gyanánt szóródtak szét a végtelen égbolton. Látva őket még magányosabbnak érezte magát. Lehunyta a szemét, és mély álomba zuhant.

2. FEJEZET

A NÉPTELEN VÁR

A tuskés ágat és megkopott szirmokat ábrázoló tábla lágyan himbálózott a reggeli szellőben Hadrian feje fölött. Csak nagy képzelőerővel lehetett megállapítani, hogy az elemek tépázta, megviselt cégéren látható virágábrázolás egy rózsa. A cégér alatt álló fogadót ugyanaz a szedett-vedett báj jellemezte, mint a Vándorút többi építményét. A keskeny és kacskaringós utcán most éppen senki sem járt. Csak a szélben kavargó őszi levelek és a hintázó tábla moccant.

A csend meglepte Hadriant. Az évnek ebben a szakában a medfordi Alsóváros általában jövés-menéstől volt hangos: az árusok almát, almabort, tököt, tüzelőt kínáltak. A levegő ilyenkor megtelt a füst szagával, a kéményseprők tetőről tetőre szökellve járták a táncukat a magasban, miközben a gyerekek megbabonázva figyelték őket odalentről. Ehelyett azonban leszegezett üzletbejáratokat talált, és elképedve látta, hogy még a Rózsa és Tövisé fogadó is szendereg.

Hadrian nagyot sóhajtva kikötötte a lovát. Kihagyta a reggelit, hogy minél hamarabb útnak indulhasson, és most meleg ételre vágyott, és tetőt szeretett volna tudni a feje felett. Sejtette,

hogy a háború áldozatokkal jár, és Medford sem marad ki a csapásból, de nem hitte, hogy még a Rózsa és Tövise is...

– Hadrian!

Már azelőtt felismerte a hangot, hogy megfordult volna. A ká-léi születésű Gwen égszínkék ruhájában inkább valami kézműves feleségnek, mint bordélyház-tulajdonosnak nézett ki. Lesietett a kevés nyitva tartó üzletek egyike, a Medford-ház lépcsőjén. Az örömlányok mindenkinél korábban érkeztek, és mindig utolsó-nak távoztak. Hadrian megölelte a madámot, és felemelte a föld-ről apró, törékeny testét.

– Aggódtunk miattad – tudatta vele Gwen. – Mi tartott ilyen sokáig?

– Mit keresel itt egyáltalán? – lépett ki Royce is a verandára. A vékony, ruganyos tolvaj mezítláb jött ki, és mindössze egy fekete pantallót és bő tunikát viselt öv nélkül.

– Arista küldött, hogy megnézzem, rendben visszatértél-e, és hogy sikerült-e meggyőznöd Alrikot a déli hadjárat fontosságáról.

– Nem nagyon sietted el. Már hetek óta itt vagyok.

Hadrian vállat vont.

– Hát, Alrik hadai ostrom alá vették Colnorát, nem sokkal azután, hogy megérkeztem. Belekerült egy kis időbe, mire kike-
veredtem onnan.

– Akkor meg hogyan...?

– Royce, először hagyjuk leülni és enni! – vágott közbe a nő. – Fogadjunk, hogy nem reggeliztél. Hadd kapjak fel egy kendőt, és máris begyűjtatom Dixonnal a kemencét.

– Mióta tart zárva az ivó? – kérdezte Hadrian, amikor Gwen eltűnt az épületben.

Royce felhúzta az egyik szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Nincsen zárva. Mindössze arról van szó, hogy nem megy az üzlet, így csak ebédre nyit ki.

– Olyan az egész hely, mint valami szellemváros.

– Sokan elmentek, mert megszállásra számítottak – magyarázta Royce. – A legtöbb itt maradt meg besorozták, amikor a hadsereg útnak indult.

Gwen visszatért egy kendővel a vállán, és átvezette őket az utca túloldalán álló Rózsa és Tövisébe. Hadrian valami mozgásra lett figyelmes a sikátorok homályában. Emberek aludtak a szeméthalmok között. Royce-szal ellentétben, akinek a származására külsejéből nem igazán lehetett következtetni, a rongyos alakok arca összetéveszthetetlen el-fvonásokat hordozott a hegyes fülekkel, kiálló arccsonttal és mandulavágású szemekkel.

– A hadseregbe nem vették be őket – fűzte hozzá Royce, látva barátja tekintetét. – Senkinek sem kellenek.

Dixon, a taverna csaposa és intézője éppen székeket készített egy asztal mellé, amikor Gwen kinyitotta az ajtót. A magas, erős férfi évekkal azelőtt elveszítette a jobb karját a Medfordi ütközetben.

– Hadrian! – kiáltott fel mennydörgő hangján. A másik ösztönösen kinyújtotta a kezét, hogy megrázza a csaposét. – Hogy vagy, pajti? Jól megadtad nekik Ratiborban, mi? Merre lődörögtél ennyi ideig?

– Ott maradtam takarítani – kacsintott mosolyogva a zsoldos.

– Denny már bent van? – kérdezte Dixontól a nő, azzal ellépett a csaposa mellett, és nekiállt kotorászni a bárpult mögötti fiókban.

– Nem, csak én. Gondoltam, minek jöjjön? Mindhárman kértek reggelit? Csinálhatok három főre is, ha gondoljátok.

– Igen – válaszolta Gwen. – És jusson belőle másnak is.

Dixon felsóhajtott.

– Ha eteted őket, ideszoknak.

A nő elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Harry leszállította a sört tegnap éjszaka?

– Egen.

– Három hordóval, ugye?

Miközben Gwen a csapossal társalgott, Royce a nő dereka köré csúsztatta a karját, és kissé megszorította. Sohasem titkolta, hogy szereti, de régebben még a kezét sem fogta meg mások előtt. Most, hogy együtt látta őket, Hadrian ráébredt, hogy a barátja másképp fest. Eltelt egy kis idő, mire rájött, miért: Royce mosolygott.

A fiatal madám követte Dixont a kamrába, hogy együtt átnézzék a készleteket, és Royce meg Hadrian folytatta a székhúzógatást. Hadrian valószínűsítette, hogy a sok év alatt már mind-egyikben ült, ahogyan minden bizonnal már az összes bárpuht mögött lógó fakupából és bádogkorsóból ivott. Több mint egy évtizede mondhatta otthonának a Rózsa és Tövisét, és most különös érzés volt látogatóként betoppanni.

– Nos, eldöntöted, mihez kezdesz? – érdeklődött a barátja.

– Megtalálom az örökösöt.

Royce keze megállt, a felemelt szék lába a levegőben lógott.

– Bevverted a fejed a Ratibori csatában? Az örökös meghalt, nem emlékszel?

– Kiderült, hogy mégsem. Sőt mi több, azt is tudom, kicsoda.

– De hát a pap szerint egy csapat széret megölte negyven évvel ezelőtt – vágott vissza a tolvaj.

– Így is történt.

– Nem értem.

– Ikrek – árulta el neki Hadrian. – Az egyiket megölték, de a bába megmentette a másik életét.

– És ki ez az örökös?

– Degan Gaunt.

Royce szeme elkerekedett, és gúnyos vigyor suhant át az arcán.

– A nemzetelvű hadsereg vezére, aki a fejébe vette, hogy romba dönti az Új Birodalmat, éppen a birodalmi utód, kinek vég-

zete szerint uralkodnia kell? Ha ez nem vicces, hát nem tudom, micsoda! A te szempontodból mondjuk elég szerencsétlen egybeesés, mivelhogy a birodalmiak nemrég foglyul ejtették.

Hadrian bólintott.

– Igen, kiderült, hogy Ezrahaddon nyújtott neki segédkezet a rhenyddi győzelmeiben.

– Ezrahaddon? Ezt meg honnan veszed?

– Találkoztam vele Gaunt táborában éppen a ratibori csata előtt. Úgy tűnt, mintha a vén bajkeverő erőszakkal akarta volna a trónra ültetni Gauntot.

Befejezték a szépkapakolást, és leültek egy ablak melletti asztalhoz. Odakint egy magányos almaárus tolt a kordéját, valószínűleg a Kisnemesek negyede felé tartva.

– Remélem, nem veszed készpénznek, amit Ezrahaddon Gaunt-ról mint örökösről mesélt. Sosem lehet tudni, miben mesterkedik az öreg – kezdte Royce.

– Nem... vagyis hát, igen... ő megbizonyosodott róla, hogy az örökös él, de én fedeztem fel a kilétét Gaunt hűgán keresztül.

– És miképpen akarsz a nyomára bukkanni? Valamelyikük elmesélte, merre találsz?

– Nem. Biztosra veszem, hogy Ezrahaddon tudja, vagy legalábbis erős a sejtése, de nekem nem árulta el, és a csata óta nyomát sem láttam. Bár említette, hogy hamarosan szüksége lesz ránk valami munkára. Azt hiszem, segítséget kér Gaunt kimentéséhez. Nem járt errefelé, ugye?

Royce megrázta a fejét.

– Őszinte örömmel mondhatom, a színét sem láttam. Ezért vagy a városban?

– Nem igazán. Úgyis könnyedén megtalál, akárhol is tartózkodom. Elvégre Colnorában is a nyomunkra akadt, amikor rávett, hogy menjünk Dahlgrenbe. Valójában Myronhoz tartok az apát-

ságba. Ha valaki tud valamit az örökös történetéről, az ő lesz. Azonkívül kaptam egy levelet, amit kézbesítenem kell Alriknak.

– Levelet?

– Amikor Colnorában ragadtam az ostrom idején, a te régi barátod segített ki.

– A Gyémánt?

Hadrian bólintott.

– Price elintézte, hogy elillanhassak egy éjszaka azzal a feltétellel, hogy kézbesítem a levelet. Gondolom, szívesebben kockáztatta az én életemet, mint a saját embereiét.

– Mi állt benne? Ki írta?

A zsoldos vállat vont.

– Honnét tudjam?

– Nem olvastad el? – kérdezte hitetlenkedve Royce.

– Nem, Alriknak címezték.

– Nálad van még?

Hadrian megrázta a fejét.

– Leadtam a várban, úton idefelé.

Royce a tenyerébe temette az arcát.

– Néha, csak úgy... – Megrázta a fejét. – Ezt nem hiszem el!

– Mi a baj? – kérdezte Gwen, amikor visszatért a helyiségbe.

– Hadrian egy agyalágyult – válaszolta a kedvese tompa hangon, még mindig a tenyerébe temetkezve.

– Ez nem igaz.

– Köszönöm, Gwen. Látod, legalább ő még tart valamire.

– Hadrian, mesélj valamit Ratiborról! Royce-tól tudok a felkelésről. Hogyan sikerült? – kérdezte a nő izgatott mosollyal.

– Emeryt megölték. Tudod, ki volt?

Gwen bólintott.

– Sokan mások is odavesztek, de végül megszereztük a várost.

– És Arista?

– Megmenekült a harcokból, de a következményektől nem. Amolyan hősnő lett belőle. Kinevezték az egész királyság élére.

– Rendkívüli teremtés – vélte a nő. – Nem gondolod, Hadrian?
– Azonban mielőtt a zsoldos válaszolhatott volna, hangos csörrenés hallatszott a konyhából, és Gwen felsóhajtott. – Bocsáss meg, segítenem kell Dixonnak.

Elkezdett felemelkedni a székéből, de Royce megelőzte.

– Ülj csak vissza! – Sietve megcsókolta a nő feje búbját. – Majd én segítek neki. Ti ketten csak beszélgetsetek!

A madám meglepettnek tűnt, de egyszerűen csak annyit mondott:

– Köszönöm.

Royce elsietett, és szokatlanul kedves hangvétellel azt kiáltotta:

– Dixon! Mi tart ilyen sokáig? Egy kezed még mindig van, nem?

A két másik jót nevetett, és meglepett pillantásokat váltottak.

– Szóval, mi újság errefelé? – tudakolta Hadrian.

– Nem sok. Albert járt erre a múlt héten, valami nemes megbízásával. Egy férjes asszony fülbevalóját kellett volna elhelyezni egy pap hálótermében, de Royce visszautasította.

– Tényleg? De hát imádja a besurranó munkákat! És egy pap hálótermében? Ennél könnyebb megbízás nincs.

Gwen vállat vont.

– Azt hiszem, most, hogy te is visszavonultál, úgy érzi...

Odakintről patakopogás hallatszott, és az ajtó elé érve hirtelen abbamaradt. Egy perccel később egy királyi küldönc sántikált be az ivóba. A jövevény zavart arccal megtorpant a küszöbön.

– Segíthetünk? – kérdezte Gwen, és felemelkedett a helyéről.

– Üzenetet hoztam öfelségétől a királyi testőröknek. Úgy hallottam, erre találom őket.

– Majd én átveszem – lépett oda a nő.

A küldönc konok arcot vágott és megrázta a fejét.

– Csak a királyi testőröknek adhatom át.

Gwen félúton megtorpant, és Hadrian észrevette felháborodott arckifejezését.

– Biztosan új vagy ezen a poszton – emelkedett fel ültéből Hadrian, és kinyújtotta a kezét. – A nevem Hadrian Blackwater.

A küldönc katonásan bólintott, azzal kihúzott egy viasszal lezárt tekercset a tarisznyájából. Átnyújtotta a küldeményt, aztán távozott. A zsoldos visszaült, és feltörte a sólymos pecsétet.

– Új munka, nem igaz? – Gwen arca elborult, és a földre sötötte a szemét.

– Semmiség. Alrik látni akar minket – felelte Hadrian. A nő felnézett, és szemében olyan érzelmek kavargása tükröződött, amiket a férfi nem tudott kitalálni. – Gwen, mi a baj? – erősködött lágyabb hangon.

Nagy végtére a nő megszólalt, de szinte csak suttogott:

– Royce megkérte a kezem.

Hadrian hátradőlt a székében.

– Komolyan?

Gwen bólintott, és sietősen hozzátette:

– Szerintem, amikor te ott hagytad a Riyriát, úgy vette, onnantól ő is szabad.

– De hát ez... nahát, ez nagyszerű! – robbant ki Hadrianból, azzal talpra ugrott, és magához ölelte a nőt. – Gratulálok! Nekem nem is beszélt erről. Olyanok leszünk, mint egy nagy család! Már ideje volt, hogy végre rászánja magát. Én már évekkal ez előtt megkértem volna a kezed, csak hát tudtam, ha megteszem, hamarosan örök álomba szenderülnék.

– Amikor megkérdezett, olyan érzésem támadt, mintha... nos, mintha valóra vált volna egy álom, amiben sohasem mertem hinni. Egyszeriben annyi gond megoldódott, annyi fájdalom elmúlt. Őszintén szólva, sohasem hittem, hogy valaha megteszi.

Hadrian bólintott.

– Ez azért van, mert nemcsak gyengeelméjű, hanem mellette még vak is.

– Nem annyira... inkább csak önmagát adja.

– Nem éppen ezt mondtam? De hát igazad van: nem az a kimondott házasodó fajta. Látható, hogy óriási hatást gyakoroltál rá!

– De te is! – Gwen kinyújtotta a kezét, és megfogta a férfit.

– Néha olyasmiket hallok a szájából, amikről tudom, hogy csak tőled származhatnak. Mint például *felelőség* meg *sajnálom*, ilyen szavak azelőtt sohasem ötlöttek az eszébe. Vajon tudatában van egyáltalán, honnan veszi őket? Amikor először találkoztam veletek, olyan visszahúzódo volt, olyan magának való.

Hadrian ismét bólintott.

– Vannak hiányosságai a bizalom terén.

– De fejlődik. Hisz nehéz élete volt: akiknek szeretniük kellett volna, magára hagyták és elárulták. Nem beszél róla, legalábbis nem nekem. Mégis tudom.

Hadrian megrázta a fejét.

– Nekem sem mondja. Olykor-olykor valami feljön a múltjából, de általában kerüli a témát. Szerintem felejteni akar.

– Olyan sok védfalat húzott maga köré, de úgy tűnik, minden évben leomlik egy újabb fal. Még ahhoz is összeszedte a bátorságát, hogy elárulja, félig elf származású. Az erőd lassan porrá lesz, és látom, ahogy odabentről néz kifelé rám. Szabadulni akar. Ez pedig a következő lépés, és én büszke vagyok rá.

– Mikor tartjátok a kézfogót?

– Úgy gondoltuk, néhány héten belül megejtjük a rendházban, ahol Myron összeadhat minket. De most úgy látszik, el kell halasztanunk.

– Miért mondod ezt? Alrik csak látni akar. Ez még nem jelenti azt...

– Új megbízást fog adni nektek – vágott közbe Gwen.

– Nem. Talán megbízást *akar* adni, de mi végeztünk a Riyriával. Most már nekem is van más dolgom, és Royce... Nos, Royce-nak új életet kell kezdenie. Veled.

– El fogtok menni. Royce-ot is magaddal kell vinned. – A nő hangjában szomorúság csengett és egy kis megbánás is, annak ellenére, hogy ezek az érzelmek nem voltak jellemzőek rá.

Hadrian elmosolyodott.

– Figyelj csak: semmi olyan sem ötlük az eszembe, amivel Alrik megszarolhat, de ha mégis sikerül neki, egyedül végzem el a feladatot. Legyen ez az én nászajándékom! Nem is kell elárulnunk Royce-nak, hogy itt járt a küldönc.

– Nem! – kiáltott fel Gwen. – Royce-nak mennie *kell!* Ha nem megy, meghalsz!

Hadriannek először nevetnékje támadt, de az inger azon nyomban elillant, amint jobban megnézte magának a nő arcát.

– Ennyire könnyen azért nem lehet végezni velem, ugye tisztában vagy vele? – kacintott a madámra.

– Káléi vagyok, barátom, tudom, mit beszélek. – A nő tekintete az ablak felé vándorolt, de a szeme nem az utcát látta, hanem valami távoli helyet. – Nem lehetek felelős a halálodért. Milyen életünk lenne azután... – Megrázta a fejét. – Nem, veled *kell* mennie! – ismételte meg határozottan.

A tagbaszakadt zsoldost nem győzte meg teljesen, de Hadrian érezte, hogy nincs értelme tovább vitázni. Gwennel ugyanis nem lehetett. A legtöbb nő szeretett csevegni és az összetűzéseket is élvezte, de nem úgy Gwen. Gondolkodását áthatotta egyfajta éleslátás: fejében mindig másoknál hamarabb megtette az utat az elkerülhetetlen következtetésig, és udvariasan várta, hogy beszélgetőtársa is eljusson oda. A maga módján Royce-ra hasonlított – kivéve persze az udvariasságot.

– Ha ti ketten eltűntök, legalább lesz időm megszervezni egy elsőrangú esküvőt – folytatta a nő, de a hangja feszültnek tűnt, és valami sűrű pislogásra készítette. – Sok idő lesz kitalálni, milyen színű nászi ruha illik egy volt kurtizánhoz.

– Mondjak valamit, Gwen? – Hadrian kinyújtotta a kezét, és megragadta a nőét. – Sok asszonyt ismertem már, de csak kettőt tudok, akire csodálattal nézek fel. Royce egy igen szerencsés férfi.

– Royce egy tönk szélére sodródott férfi – válaszolta a nő elgondolkodva. – Túl sok kegyetlenséget és ámulást látott. Sohasem ismert irgalmat. – Megszorította a zsoldos kezét. – *Neked* kell megtenni, Hadrian! *Neked* kell megmutatni neki, mi az irgalom. Ha képes vagy rá, megmentheted.

Royce és Hadrian betértek az Essendon-vár udvarára, Arista hercegnő egykori boszorkányperének helyszínére. Semmi sem emlékeztetett arra a balszerencsés napra, kivéve persze egy kis emelkedőt, ahol annak idején a karó és a farakás állt. Mindössze három évvel azelőtt történt, és akkor a szél is hidegebben fújt. Más idők jártak. Amrath Essendont még alig néhány hete ölték meg, és az Új Birodalom nem volt más, mint egy imperialista álom.

A kapuőrök bólintottak, és rájuk mosolyogtak.

– Gyűlölöm ezt – morogta Royce, amint átértek.

– Mit?

– Még csak meg sem állítottak, ráadásul egyenesen ránk mosolyogtak. Most már látásból ismernek. *Látásból!* Alrikba annak idején szorult annyi tisztesség, hogy titokban üzenjen, és bejelentés nélkül fogadjon. Most fényes nappal egyenruhás küldöncök kopogtatnak az ajtón, integetnek és mosolyogva közlik: „Halihó, lenne nektek egy kis munka.”

– Nem integetett.

– Csak várd ki a végét, még fog! Integet és vigyorog. Egy napon még Jeremy fizet italokat a katonacimboráinak a Rózsa és Tövisében. Ott lesznek mind, az egész század, nevetnek és mosolyognak, aztán a vállunkat ölelgetve kérlelnek, hogy énekeljük velük a Calide Portmore-t. „Na még egyszer, érzéssel!” Aztán valamelyik kiváltképp izzadt ökör a nyakamba borul és elsírja, mennyire *megtisztelve* érzi magát, hogy a társaságunkban lehet.

– *Jeremy?*

– Hm? Az a neve.

– Te tudod a kapuőr nevét?

Royce arc kifejezése morcossá vált.

– Érted már, miről beszélek? Igen, tudom a nevét, ők pedig tudják a miénket. Most már akár egyenruhát is húzhatunk, és beköltözhetünk Arista régi hálótermébe.

Megmászta néhány kőlépcsőt a főbejáratig, ahol egy katona gyorsan kinyitotta előttük az ajtót, és enyhén meghajolt.

– Melborn Úr, Blackwater Úr!

– Szevasz, Digby! – intett neki Hadrian, ahogy átment az ajtón. Amikor elkapta Royce haragos pillantását, hozzátette:

– Bocsánat.

– Szerencse, hogy mindketten visszavonultunk. Tudod, oka van annak, miért nincsenek *életben lévő*, de ugyanakkor híres tolvajok.

Hadrian sarka kopogott a folyosó fényezett kövén. Royce-é egyetlen hangot sem keltett. Végighaladtak a nyugati folyosón, és elmentek a páncélok és a táncterem mellett. A vár éppolyan üresnek tűnt, mint az egész város. A trónteremhez közeledve Hadrian észrevette a feljüket tartó Mauvin Pickeringet. A fiatal nemesember soványabbnak tűnt, mint amire emlékezett. Arca beesett, szeme alatt sötét árkok ültek, de a haja ugyanolyan vad összevisszaságban meredezett, mint mindig.

– Épp ideje! – közölte köszönés helyett. – Alrik most küldött elétek.

Két év telt el öccse, Fanen halála óta, de Mauvin még mindig feketében járt. A pillantásában megbúvó gyászt a legtöbben nem vették észre. Csak azok láthatták a különbséget, akik Dahlgren előtt is ismerték. Luis Guy, a strázsa széret lovagjainak gyűrűjében támadt Hadrianre, és a két Pickering testvér a zsoldos mellé állt a küzdelemben. A fivérek derekasan vívtak, amint a Pickering névhez illett. Ám Mauvin nem tudta megmenteni öccsét a gyilkos vágástól. Azelőtt Mauvin Pickeringet életigenlő, harsány, vidám fickónak ismerték, aki örök mosolyt viselt az ábrázatán, és kacintásával meg hahotázásával táncba vitte az egész világot. Most beesett vállal és lógó orral állt előttük.

– Újra felvetted? – mutatott Hadrian Mauvin kardjára.

– Ragaszkodtak hozzá.

– Kihúztad már?

A fiatalember lesütötte a szemét.

– Az apám azt mondja, nem számít. Ha eljön az ideje, biztosra veszi, hogy nem fogok tévovázni.

– És te mit gondolsz a dolgról?

– Általában megpróbálok nem gondolni erre. – Mauvin kinyitotta a terembe vezető ajtót, és hagyta, hadd csapódjanak ki az ajtószárnyak. Betessékelte a két barátot a fogadóterembe az írnok és az ajtónállók mellett. A magas ablakok beeresztették a délelőtti napfényt, ami éles pászmákban hullt a faberakásos padlóra. A nagy faliszőnyegek még mindig összetekerve nyugodtak a fal mellett, egy jobb korra várva. Helyükön térképek borították a falakat, tele vörös vonalakkal, meg dél felé mutató, kék nyilakkal.

Alrik egyedül volt a csarnokban, és az ablakok alatt járkált. Koronás fejét lehajtotta, palástja úszott mögötte. *Akár egy ki-*

rály – gondolta Hadrian. Amint beléptek, a király felnézett, és hüvelykével hátrébb tolta a homlokán a fejedelmi tiarát.

– Mi tartott ennyi ideig?

– Reggeliztünk, fenség – válaszolt Royce.

– Reggelizte...? Mindegy. – Alrik feltartott egy összetekert pergament. – Azt mondják, ma reggel ezt a küldeményt hoztátok a várhoz.

– Én nem – védekezett Royce. Széttetekerte, és két pergament talált benne. Nekilátott elolvasni.

– Én hoztam – ismerte be Hadrian. – Reggel érkeztem Rati-borból. A nővéred kézben tartja a dolgokat, fenség.

Alrik haragos pillantást vetett rá.

– Ki küldte ezt?

– Nem igazán tudom. Egy Price nevű illetőtől kaptam Colno-rában.

Royce elolvasta a szöveget, és felpillantott.

– Azt hiszem, nem sok kell hozzá, hogy elveszítsd ezt a háborút. – A tolvaj nem vesződött azzal, hogy hozzátegye a királyi megszólítást.

– Ne nevettesd ki magad! A levél nyilvánvalóan hamisítvány. Gondolom, Ekton lehet a dolog mögött. Szereti a bolondját járatni velem. Még ha valódi is az üzenet, nyilván valaki vad állításokkal akar aranyat kicsalni az Új Birodalomtól.

– Nem hiszem – vélte a tolvaj, és átadta a levelet a barátjának.

Alrik király,

Ezt egy Káléból Aguestába tartó küldöncnél találtam. A zsebeseink Alburnben tartóztatták fel, de vätermettebb figurának bizonyult, mint amilyennek látszott. Három gyémántot kinyírt. Végül a patkósaink elkapták, és megtalálták nála ezt a régenseknek címzett levelet. Az Ékszer azt gondolta, jobb, ha tudjátok.

Mélyen tisztelt Régensek!

Rafibor elesete váratlan és szerencsétlen, de mint tudjátok, nem végzetes. Eleddig leszállítottam Degan Gauntot és kiiktattam az Ezrahaddon nevezetű varázslót. Ezzel teljesítettem megállapodásunk kétharmadát, de a legjobb még hátravan.

A Smaradgvihar Aguesta kikötőjében lehorgonyozva vesztegel, indulásra készen. Amikor megkapjátok ezt az üzenetet, a fizetséget juttassátok el a fedélzetére, a lepecsételt parancsokkal egyetemben, amiket hátrahagytam. A megrakodott hajó útnak indul, a háborús szerencse megfordul, és győzelmeitek biztosnak tudhatjátok. A nemzetelűeket elfiporva Melengár a Triétek.

Míg nekem annyi időm van, mint a tenger, ti jobb, ha iparkodtok, nehogy ez az Új Birodalomnak nevezett, gyöngé kis gyertyaláng kihunyjon.

Merrick Marius

- Merrick? – motyogta Hadrian, és a barátjára bámult. – Ez...?
- Royce bólintott.
- Ti tudjátok, ki ez a Marius? – érdeklődött Alik.
- Royce ismét bólintott.
- És éppen ezért azt is tudom, hogy bajban vagy.
- Vajon ki küldte a levelet?
- Cosmos DeLur.
- A dúsgazdag colnorai kalmár?
- S egyben a Fekete Gyémánt nevű tolvajbanda feje.
- Alik egy pillanatra elhallgatott, hogy megeméssze a hallottakat, aztán folytatta körözését.
- Miért küld ő nekem levelet?

– A Gyémánt azt szeretné, ha a birkák eltakarodnának Colno-rából. Gondolom, most, hogy Gaunt eltűnt, Cosmos téged tartott az üzenet legalkalmasabb címzettjének.

Alrik elgondolkodva simogatta a szakállát.

– Ki ez a Merrick nevű fickó? Honnan ismeritek?

– Barátok voltunk, amikor még a Gyémánt tagjaként tevékenykedtem.

– Kiváló. Keresd meg, és kérdezd ki erről az egészlől!

Royce a fejét rázta.

– Fogalmam sincs, merre lehet most, és egyébként sem vagyunk már jóban. Semmit sem árulna el nekem.

A király sóhajtott.

– Nem érdekel, jóban vagytok-e vagy sem! Kerítsd elő, simítsátok el az ellentéteiteket, és szerezd meg nekem az értesülést!

Royce nem válaszolt, mire Hadrian tétován hozzátette.

– Merrick a Manzantba küldette Royce-ot, amikor az tévedésből megölte a kedvesét.

Alrik egyszerűen lecövekelt, és hitetlenkedve bámult rájuk.

– A Manzant-börtönbe? De hát onnan senki sem tér vissza.

– Ez volt a terv. Örömmel okoztam neki csalódást – felelte Royce.

– Mostanában Royce és Merrick egy íratlan egyezségnek megfelelően elkerülik egymást.

– Akkor tehát hogyan tudhatom meg, hogy ez a Merrick csak nagyozol, vagy valódi veszély fenyegeti Melengárt?

– Merrick nem nagyozol. Ha azt állítja, az Új Birodalom előnyére fordítja a háború menetét, akkor így is lesz. Azt javaslom, vedd komolyan! – tanácsolta Royce, aztán eltöprengett. – A helyedben küldenék valakit, aki kézbesíti az üzenetet, aztán elbújik a hajón, és kideríti, hová vezet mindez.

– Jó ötlet. Tedd ezt, és tudasd velem, mire jutottál!

A tolvaj megrázta a fejét.

– Visszavonultunk. Egy hete sem volt, hogy eljöttem ide, és elmeséltem, miként...

– Ne légy nevetséges! Azt mondtad, vegyem komolyan ezt a fenyegetést, éppen ezért a legjobb emberemre van szükségem, és az te vagy!

– Válassz valaki mást! – Royce állta a sarat.

– Na jó, mennyit akarsz? Ezúttal inkább föld kellene? Rendben van. Történetesen a Háromgázlósi Milborough báró néhány hete elesett ütközetben. Nincsen fia, így hát neked adományozom a birtokát, ha sikerrel jársz. A földet, a címet, mindent!

– Nekem nem kell föld. Nem kell semmi. *Befejeztem.*

– Marra, ember! – kiáltotta Alrik. – Lehet, hogy ezen múlik a királyság jövője! Én vagyok a király, és...

Hadrian közbevágott.

– Én megcsinálom.

– Micsoda? – kérdezte egyszerre Alrik és Royce.

– Azt mondtam, én elmegyek.

– Nem vállalhatod el a munkát! – korholta Royce a barátját, miközben a Rózsa és Tövise felé tartottak.

– El kell. Ha Ezrahaddon tényleg meghalt, Merrick az utolsó esélyem, hogy megtaláljam Gauntot. Szerinted tényleg megtette, amiről írt?

– Merrick sohasem hazudna egy ügyfélnek a megbízásával kapcsolatban.

– De hát Ezrahaddon varázsló. Ezer éve él már. Nem hiszem, hogy egy hétköznapi gyilkos végezhetne vele.

– Merrick nem hétköznapi gyilkos.

A páros átsétált a kiürült Kisnemesek terén, a Mares-székes-egyház néma harangjai alatt. Hadrian felsóhajtott.

– Akkor egyedül maradtam az örökös keresésében. Ha követtem a kifizetést Merrickhez, Gaunt sem lehet már messze.

– Hadrian – tette a kezét a karjára a társa, és mindketten megtorpantak. – Nem vagy készen erre. Nem ismered Merricket. Gondolkodj! Ha képes végezni egy mágussal, egy olyanal, aki levágott kézzel is tűzoszlopokat igéz, neked mennyi esélyed lehet? Jól párbajozol... Nem, kiválóan párbajozol, nálad jobb harcost még sohasem láttam, de ez a Merrick egy zseni, és nem ismer kegyelmet. Ha követed, tudni fog róla, és megöl.

Elhaladtak Lester Furl régi rövidáru-üzlete előtt. Myron, a szerzetes egykor itt dolgozott. A lovaglókalmat ábrázoló cégér még mindig az üzlet fölött lógott, de a hely már kiürült.

– Nézd, nem könyörgök neked, hogy tarts velem! Tudom, hogy megkérted Gwen kezét. Gratulálok, mellesleg. Éppen ideje volt, ha szabad megjegyeznem. Ez az egész nem a te gondod, hanem az enyém. Erre születtem. Erre okított az apám. Hogy védelmezzem Gauntot, és valahogy a császári trónra ültessem. Ez a végzetem.

Royce a szemét forgatta.

– Tudom, hogy nem hiszel benne, de én igen.

– Az is lehet, hogy Gaunt már halott. Erre vajon gondoltál? Ha Merrick végzett a varázslóval, simán elmetszhette Gaunt torkát.

– Mégis mennem kell. Mostanra már te is biztosan belátod, miért.

Amikor visszaértek a Rózsa és Tövisébe, Gwen már aggódó tekintettel várt rájuk. A verandán állt karba font kézzel, és ujjaiával a kendőjét szorongatta. Az őszi szél meg-megcibálta a szoknyá-

ját és a haját. A háta mögött, a sötét belső térben hangos vendégek beszélgettek a bárpultnál.

– Minden rendben – szólta oda Hadrian nyugtatólag, amikor közelebb értek. – Elvállaltam a munkát, de Royce itt marad. Kis szerencsével visszaérek még, mielőtt...

– Menj velem! – parancsolta Royce-nak a nő.

– Nem... igazán, Gwen – ellenkezett Hadrian. – Semmiség az egész...

– Vele kell menned!

– Mi a baj? – kérdezte a tolvaj. – Azt hittem, összeházasodunk. Már nem akarod?

Gwen lehunyta a szemét, és egész testében reszketett. Keze ökölbe szorult, és kihúzta a hátát.

– Menned *kell*. Ha nem mész, Hadrian meghal, és akkor te... te...

Royce átölelte a kedvesét az ivó lépcsőjén, és a karjában tartotta, míg a nő zokogott.

– Menned kell... – ismételte Gwen tompa hangon, arcát Royce vállába fúrva. – Ha nem mész, minden balul üt ki. *Nem* adom neked a kezem, ha nem mész. Kérlek, mondd, hogy velem tartasz, Royce, kérlek...

A tolvaj zavarodott pillantást vetett a barátjára, és azt suttogta:

– Rendben, velem megyek.

– Ezt neked készítettem – nyújtotta a nő Royce-nak a kötött anyagot. Gwen szobájában ültek, a Medford-ház legfelső helyiségében, és éppen befejezték a készülődést.

A férfi feltartotta a holmit.

– Sál?

Gwen elmosolyodott.

– Mivel férjhez megyek, gondoltam, elkezdek kötni. Úgy hallottam, a rendes feleségek ilyeneket csinálnak a férjüknek.

Royce elnevette magát, de azonnal elhallgatott, ahogy meglátta a nő arckifejezését.

– Ez fontos neked, ugye? Ugye tudod, hogy mindig is rendezőbb nő voltál, mint a Kalmárnegyed asszonyai? Attól, hogy férjük van, még nincs bennük semmi különleges.

– Nem erről van szó. Egyszerűen csak... tudom, hogy nem volt valami fényes gyermekkorod, és nekem sem. És valami *jobbat* szeretnék adni a gyermekeinknek. Azt szeretném, hogy az életük... az otthonunk... tökéletes legyen, legalábbis amennyire ez lehetséges egy hozzánk hasonló pár esetén.

– Nem tudom. Több tucat nemessel találkoztam már, akik ideális gyermekévekkel büszkélkedhetnek, de ők maguk valódi szörnyetegekké váltak. Te ellenben a legjobb ember vagy, akit valaha is ismertem.

A nő rámosolygott.

– Ez kedves tőled, de kétlem, hogy örülnél neki, ha a lányunk itt dolgozna. És tényleg azt szeretnéd, hogy a fiunk úgy nőjön fel, ahogy te? Helyesen is felnevelhetjük őket. Csak azért, mert rendes otthonban nőnek fel, nem feltétlenül lesznek *szörnyetegek*. Te keményen fogod majd őket, én pedig kedves leszek. Elfenekeled a kis Éliást, ha tiszteletlenül viselkedik, én pedig lecsókolom a könnyeit, és süteményt adok neki.

– Éliást? Már el is nevezted a fiunkat?

– Jobban tetszene a Sterling? Nem tudok választani a kettő közül. De lánynév tekintetében nem nyitok vitát: Mercédesz lesz, és kész. Mindig is tetszett. Eladom a házat és minden vagyonomat. Azzal a pénzzel, amit megőriztem neked, soha nem szenved-

dünk majd szükségét. Élhetjük a saját boldog, vidám, egyszerű életünket. Már ha te is így akarsz. Akarsz?

A tolvaj belenézett a nő szemébe.

– Gwen, nem érdekel, hol vagyunk, vagy mit csinálunk, csak veled lehessenek.

– Akkor megegyeztünk – vigyorodott el a kedvese, és a szeme felélénkült. – Mindig is erről álmodtam. Hogy ketten éldegélhessünk valahol egy kunyhóban, biztonságban és melegben, ahol felnevelhetjük a családjunkat.

– Úgy beszélsz, mintha mókások lennénk.

– Igen, pontosan! Egy mókuscsalád, akik kényelmes fészükben gubbasztanak egy fa odvában, miközben a világ gondjai elrepülnek mellettünk. – Alsó ajka remegni kezdett.

Royce közelebb húzta magához, és szorososan átölelte, míg a nő a vállába temette az arcát. Megsimogatta a haját, és érezte, hogy a tincsek az ujjbegyéhez tapadnak. Gwen ereje és bátorsága ellenére mindig elcsodálkozott a nő törekenységén. Soha nem ismert hozzá hasonló teremtetést, és már éppen azon volt, megmondja Hadriannek, hogy meggondolta magát.

– Gwen...

– Ne is álmodj róla! – figyelmeztette a nő. – Nem építhetjük fel az új életünket, míg nem végeztél az előzővel. Hadriannek szüksége van rád, és én nem vállalom a felelősséget a haláláért.

– Sohasem hibáztatnálak.

– Nem bírnám elviselni, ha gyűlölnél, Royce. Inkább meghalnék, mint hogy az megtörténjen. Ígérd meg, hogy vele mész! Ígérd meg, hogy vigyázol Hadrianre! Ígérd meg, hogy nem adod bűnnek a fejed, és rendbe teszed az ügyeidet!

Royce lehajtotta a fejét, míg homloka a nő feje tetején nem nyugodott. Érezte Gwen hajának ismerős illatát, és a légzése egyre szaporább lett.

– Rendben, de te meg azt ígérd meg, hogy az apátságba mész, ha a dolgok rosszra fordulnak, mint azelőtt.

– Ígérem – felelte a nő. A karjait szorosabbra fűzte a férfi körül. – Úgy félek – suttogta.

Royce meglepődött.

– Mindig azt mondtad, hogy nem félsz, amikor küldetésekre megyek.

Gwen könnyes szemmel és bűnbánó arccal felnézett.

– Hazudtam.